



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

9. března 2023*

[znění opravené usnesením ze dne 27. dubna 2023]

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody –
Rozhodnutí Evropské komise o nařízení kontroly – Opravné prostředky proti postupu provádění
kontroly – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na účinný prostředek
nápravy – Nařízení (ES) č. 1/2003 – Článek 19 – Nařízení (ES) č. 773/2004 – Článek 3 –
Pořizování záznamu dotazování vedeného Komisí v rámci jejího šetření – Počátek
šetření Komise“

Ve věci C-682/20 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora
Evropské unie, podaný dne 15. prosince 2020,

Les Mousquetaires SAS, se sídlem v Paříži (Francie),

ITM Entreprises SAS, se sídlem v Paříži,

[ve znění oprav provedených usnesením ze dne 27. dubna 2023] zastoupené N. Jalabert-Doury
a K. Mebarekem, advokáty,

navrhovatelky,

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Evropská komise, zastoupená P. Berghem, A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawesem
a I. V. Rogalskim, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Rada Evropské unie, zastoupená A.-L. Meyer a O. Segnanou, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

* Jednací jazyk: francouzština.

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, L. Bay Larsen, místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, P. G. Xuereb (zpravodaj), A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. února 2022,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. července 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnosti Les Mousquetaires SAS a ITM Entreprises SAS (dále jen „společnost Intermarché“) domáhají částečného zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 5. října 2020, Les Mousquetaires a ITM Entreprises v. Komise (T-255/17, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2020:460), kterým Tribunál částečně zamítl jejich žalobu podanou na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 1057 final ze dne 9. února 2017, jímž se společnosti Intermarché, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1) (dále jen „první sporné rozhodnutí“), a rozhodnutí Komise C(2017) 1361 final ze dne 21. února 2017, jímž se společnosti Les Mousquetaires, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1) (dále jen „druhé sporné rozhodnutí“ a, společně s prvním sporným rozhodnutím, „sporná rozhodnutí“).

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 1/2003

- 2 Bod 25 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) zní:

„Zjišťování protiprávního jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže je stále obtížnější a kvůli účinné ochraně hospodářské soutěže je třeba doplnit vyšetřovací pravomoci [Evropské] [k]omise. Komise by měla být zejména zmocněna dotazovat se osob, které mohou znát užitečné informace, a jejich výpovědi zaznamenávat. Během kontrol by úředníci zmocnění Komisí měli mít právo po dobu nezbytnou ke kontrole pečeti. Pečeti by obvykle neměly být umístěny na dobu delší než 72 hodin. Úředníci zmocnění Komisí by rovněž měli mít právo žádat informace týkající se předmětu a důvodu kontroly.“

- 3 V kapitole V nazvané „Vyšetřovací pravomoci“ je článek 17 tohoto nařízení nadepsán „Šetření hospodářských odvětví a druhů dohod“ a ve svém odstavci 1 uvádí:

„Pokud vývoj obchodu mezi členskými státy, stabilita cen nebo jiné okolnosti naznačují, že hospodářská soutěž na společném trhu může být omezena nebo narušena, může Komise provést šetření určitého hospodářského odvětví nebo určitého druhu dohod v různých odvětvích. V průběhu tohoto šetření si může Komise vyžádat od dotyčných podniků nebo sdružení podniků informace nezbytné pro použití článků [101] a [102 SFEU] a může provádět jakékoli kontroly, které jsou k tomuto účelu nezbytné.“

- 4 Článek 19 uvedeného nařízení, nadepsaný „Pravomoc dotazování“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením se může Komise dotazovat každé fyzické či právnické osoby, která s tím souhlasí, za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu šetření.

2. Pokud se dotazování podle odstavce 1 koná v prostorách podniku, informuje Komise orgán pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se dotazování koná. Pokud o to orgán pro hospodářskou soutěž tohoto členského státu požádá, mohou jeho úředníci při dotazování pomáhat úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí.“

- 5 Článek 20 téhož nařízení, nadepsaný „Kontrolní pravomoci Komise“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;
- d) pečetit kterékoli podnikatelské prostory a účetní knihy nebo záznamy po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu;
- e) žádat každého zástupce nebo zaměstnance podniku nebo sdružení podniků o vysvětlení skutečností nebo dokumentů týkajících se předmětu a účelu kontroly a zaznamenávat odpovědi.

3. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole vykonávají své pravomoci po předložení písemného zmocnění, v němž je uveden předmět a účel kontroly a sankce podle článku 23 pro případ, že požadované účetní knihy nebo jiné záznamy týkající se podnikání jsou předloženy neúplné, nebo že odpovědi na otázky podle odstavce 2 tohoto článku jsou nesprávné nebo zavádějící. Komise musí včas před uskutečněním kontroly zaslat oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést.

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem [Evropské unie]. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

5. Úředníci a osoby zmocněné nebo jmenované orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést, na žádost tohoto orgánu nebo Komise aktivně pomáhají úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí. Za tímto účelem jsou vybaveni pravomocemi uvedenými v odstavci 2.

6. Pokud úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí zjistí, že podnik odmítá kontrolu nařízenou podle tohoto článku, poskytne jim dotyčný členský stát nezbytnou pomoc a podle potřeby požádá o pomoc policii nebo rovnocenný donucovací orgán, aby jim umožnil kontrolu provést.

7. Pokud pomoc podle odstavce 6 vyžaduje podle vnitrostátních předpisů povolení soudu, musí být o takové povolení zažádáno. O takové povolení lze žádat také jako o předběžné opatření.

8. Pokud je podána žádost o povolení podle odstavce 7, vnitrostátní soud přezkoumá, zda je rozhodnutí Komise pravé a zda navrhovaná donucovací opatření nejsou svévolná ani nepřiměřená vzhledem k předmětu kontroly. Při přezkoumávání přiměřenosti donucovacích opatření může vnitrostátní soud požádat Komisi, přímo nebo prostřednictvím orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, o podrobné vysvětlení zejména důvodů, na základě kterých má Komise podezření, že došlo k jednání v rozporu s články [101] a [102 SFEU], dále závažnosti takového předpokládaného protiprávního jednání a způsobu zapojení dotyčného podniku. Vnitrostátní soud však nesmí zpochybnit nezbytnost kontroly ani požadovat informace ze spisu Komise. Zákonnost rozhodnutí Komise může být přezkoumána pouze Soudním dvorem.“

6 Článek 23 nařízení č. 1/2003, nadepsaný „Pokuty“, v odstavci 1 stanoví:

„Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty nepřesahující 1 % celkového obrátu za předchozí hospodářský rok, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

[...]

c) při kontrole podle článku 20 předložily požadované účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy v neúplné formě, nebo se odmítly podřídit kontrole nařízené rozhodnutím přijatým podle čl. 20 odst. 4;

d) v odpověď na otázku podle čl. 20 odst. 2 písm. e):

- uvedly nesprávnou nebo zavádějící odpověď,
- neopravily ve lhůtě stanovené Komisí nesprávnou, neúplnou nebo zavádějící odpověď uvedenou zaměstnanci,
- neposkytly nebo odmítly poskytnout úplnou odpověď na otázky týkající se předmětu a účelu kontroly nařízené rozhodnutím podle čl. 20 odst. 4;

e) byly porušeny pečeti umístěné podle čl. 20 odst. 2 písm. d) úředníky nebo jinými doprovázejícími osobami zmocněnými Komisí.“

Narizení (ES) č. 773/2004

7 Článek 2 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101] a [[102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81), nadepsaný „Zahájení řízení“, v odstavci 3 stanoví:

„Komise může využít svých vyšetřovacích pravomocí podle hlavy V nařízení [č. 1/2003] ještě před zahájením řízení.“

8 V kapitole III nazvané „Šetření Komise“ se v článku 3 nařízení č. 773/2004, nadepsaném „Pravomoc dotazování“, uvádí:

„1. Jestliže se Komise dotazuje osob s jejich souhlasem podle článku 19 nařízení [č. 1/2003], sdělí na začátku dotazování právní základ stejně jako účel dotazování a připomene dobrovolný charakter dotazování. Dále sdělí dotazované osobě svůj úmysl pořizovat záznam dotazování.

2. Dotazování může probíhat jakýmkoli způsobem, včetně prostřednictvím telefonu nebo elektronicky.

3. Komise může pořizovat záznam výpovědi dotazované osoby jakoukoli formou. Dotazované osobě se předá kopie záznamu ke schválení. Komise stanoví v případě potřeby lhůtu, během které může dotazovaná osoba sdělit jakékoli opravy své výpovědi.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporná rozhodnutí

9 Skutečnosti předcházející sporu, které jsou uvedeny v bodech 2 až 11 napadeného rozsudku, lze pro potřeby tohoto řízení shrnout následovně.

10 Společnost Les Mousquetaires je holdingová společnost skupiny, jež působí v odvětví distribuce potravin a nepotravinářských výrobků ve Francii a v Belgii. Společnost Intermarché je její dceřinou společností.

11 Poté, co Komise obdržela informace o výměně informací mezi společnostmi Intermarché a konkurenčními podniky, zejména společností Casino, nařídila prvním sporným rozhodnutím kontrolu v prostorách společnosti Intermarché a jejích dceřiných společností.

12 Výroková část tohoto rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

[...] Společnost Intermarché [...], jakož i všechny společnosti, které přímo nebo nepřímo kontroluje, jsou povinny se [podřít] kontrole [týkající se] jejich možné účasti na jednáních ve vzájemné shodě v rozporu s článkem 101 [SFEU] na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby, na trhu [poskytování] služeb výrobcům značkových výrobků a na trzích prodeje zboží běžné spotřeby spotřebitelům. Tato jednání ve vzájemné shodě spočívají:

- a) ve výměnách informací od roku 2015 mezi podniky a/nebo sdruženími podniků, zejména AgeCore a/nebo jejich členy, zejména společnostmi Intermarché a [International Casino Dia Corporation (ICDC)] [...], a/nebo jejich členy, týkající se slev, které získaly na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků a cen na trhu [poskytování] služeb výrobcům značkových výrobků v odvětvích potravinářských výrobků, hygienických výrobků a čisticích výrobků v několika členských státech Evropské unie, zejména ve Francii, a
- b) ve výměnách informací přinejmenším od roku 2016 mezi společnostmi Casino a Intermarché týkající se jejich budoucích obchodních strategií, zejména co se týče sortimentu, rozvoje prodejen, e-commerce a propagační politiky na trzích s dodávkami zboží běžné spotřeby a na trzích prodeje zboží běžné spotřeby spotřebitelům ve Francii.

Tato kontrola může být provedena v jakémkoliv prostoru podniku [...]

Společnost Intermarché umožní úředníkům a dalším osobám pověřeným Komisí k provedení kontroly a úředníkům a dalším osobám pověřeným orgánem pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu k tomu, aby jim pomáhali, nebo jmenovaným uvedeným orgánem k tomuto účelu, přístup do všech svých prostor a dopravních prostředků v běžné pracovní době. [Tato] společnost předloží ke kontrole účetní knihy a ostatní obchodní záznamy bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, pokud o ně úředníci a jiné pověřené osoby požádají, a umožní jim je na místě zkoumat [nebo z nich v jakékoli formě získat či pořídit] kopie nebo výpisy. Umožní zapečetění všech podnikatelských prostor a účetních knih nebo záznamů po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu. Společnost Intermarché poskytne přímo na místě ústní vysvětlení týkající se předmětu a účelu kontroly, pokud o to úředníci nebo pověřené osoby požádají, a zmocní každého zástupce nebo zaměstnance k poskytnutí takových vysvětlení. Společnost Intermarché [umožní zaznamenání těchto vysvětlení] v jakékoli formě.

Článek 2

Kontrola může začít dne 20. února 2017 nebo krátce poté.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno společnosti Intermarché, jakož i všem společnostem, které přímo nebo nepřímo kontroluje.

Toto rozhodnutí se bezprostředně před kontrolou oznámí podniku, kterému je určeno, v souladu s čl. 297 odst. 2 [SFEU].“

- 13 Autorité de la concurrence (orgán pro hospodářskou soutěž, Francie) se poté, co ho Komise o této kontrole informovala, obrátil na soudce příslušného pro rozhodování ve věcech zbavení osobní svobody a vazby u tribunal de grande instance (soud prvního stupně) v Evry (Francie), aby ho požádal o povolení k provedení prohlídek a zajištění věcí v prostorách navrhovatelek. Usnesením ze dne 17. února 2017 tento soudce povolil provedení prohlídek a zajištění věcí, o něž bylo požádáno jako o předběžné opatření. Vzhledem k tomu, že žádné z opatření přijatých při kontrole nevyžadovalo použití „donucovacích pravomocí“ ve smyslu čl. 20 odst. 6 až 8 nařízení č. 1/2003, nebylo tato usnesení navrhovatelkám oznámeno.
- 14 Kontrola začala dne 20. února 2017, což je datum, kdy se inspektoři Komise spolu se zástupci orgánu pro hospodářskou soutěž dostavili do prostor společnosti Intermarché.
- 15 V důsledku pochybností o postavení jedné z kontrolovaných osob jako zaměstnance společnosti Intermarché přijala Komise druhé sporné rozhodnutí, kterým nařídila kontrolu v prostorách holdingové společnosti Les Mousquetaires a jejich dceřiných společností, a to ze stejných důvodů jako v prvním sporném rozhodnutí.
- 16 Komise v rámci kontroly zejména prohledala kanceláře, zajistila výpočetní techniku (notebooky, mobilní telefony, tablety, zařízení k ukládání dat), zkopírovala z nich informace a vyslechla několik osob.
- 17 Dopisy ze dne 24. února 2017 navrhovatelky informovaly Komisi o svých výhradách ke sporným rozhodnutím a k postupu, jakým byly prováděny jí nařízené kontroly, přičemž zpochybnily zejména kopírování dokumentů, které se údajně týkaly soukromého života jejich zaměstnanců. Dopisem ze dne 13. dubna 2017 navrhovatelky požádaly Komisi o vrácení některých z těchto dokumentů.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. dubna 2017 podaly navrhovatelky na základě článku 263 SFEU žalobu znějící zejména na zrušení sporných rozhodnutí. Na podporu svých žalob navrhovatelky uvedly v podstatě pět žalobních důvodů. První byl založen na námitce protiprávnosti čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, druhý vycházel z neexistence řádného oznámení sporných rozhodnutí, třetí vycházel z toho, že navrhovatelkám bylo odepřeno právo bránit se proti kontrole, čtvrtý vycházel z nedodržení povinnosti uvést odůvodnění a pátý vycházel z porušení práva na nedotknutelnost obydlí.
- 19 V rámci organizačních procesních opatření vyzval Tribunál Komisi, aby předložila indicie o údajných protiprávních jednáních, které měla k dispozici ke dni vydání sporných rozhodnutí.
- 20 V odpovědi na tuto výzvu Komise mimo jiné předložila zápisy dotazování vedeného v letech 2016 a 2017 se třinácti dotčenými dodavateli zboží běžné spotřeby, kteří pravidelně uzavírali smlouvy se společnostmi Casino a Intermarché (přílohy Q.1 až Q.13 odpovědi Komise ze dne 10. ledna 2019) (dále jen „dotazování dodavatelů“).
- 21 V napadeném rozsudku Tribunál rozhodl, že Komise neměla k dispozici dostatečně závažné indicie odůvodňující podezření z existence protiprávního jednání spočívajícího ve výměně informací mezi společnostmi Casino a Intermarché týkajících se jejich budoucích obchodních strategií, a zrušil čl. 1 písm. b) každého ze sporných rozhodnutí a ve zbývajících částech žalobu zamítl.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 22 Navrhovatelky svým kasačním opravným prostředkem navrhují, aby Soudní dvůr:
- zrušil bod 2 výroku napadeného rozsudku;
 - vyhověl jejich návrhovým žádáním vzneseným v prvním stupni a zrušil sporná rozhodnutí a
 - uložil Komisi náhradu všech nákladů řízení včetně nákladů vynaložených v řízení před Tribunálem.
- 23 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zamítl kasační opravný prostředek a
 - uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.
- 24 Rada Evropské unie navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zamítl první důvod kasačního opravného prostředku a
 - uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 25 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelky předkládají pět důvodů. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávných právních posouzení a z nedostatečného odůvodnění, kterých se Tribunál dopustil v rámci analýzy účinnosti opravných prostředků v souvislosti s prováděním kontrol. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází z porušení článků 6 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), článku 296 SFEU a čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, kterého se Tribunál dopustil tím, že porušil povinnost uvést odůvodnění a omezit rozhodnutí o provedení kontroly. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení a porušení nařízení č. 1/2003, kterého se Tribunál dopustil tím, že označil procesní fázi „před přijetím opatření, jež zahrnují výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání“, za fázi, na kterou se toto nařízení nevztahuje. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z porušení článků 6 a 8 EÚLP a článku 19 nařízení č. 1/2003, jehož se Tribunál dopustil tím, že jako „dostatečně závažné indicie“ kvalifikoval skutečnosti stížené formálními a věcnými vadami. Konečně pátý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nedostatečného odůvodnění, které je důsledkem neposouzení důkazní hodnoty těchto indicií a nesprávné kvalifikace „indicie“.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení a nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku v rámci analýzy účinnosti opravných prostředků v souvislosti s prováděním kontrol

Argumentace účastnic řízení

- 26 Navrhovatelky napadají body 83 až 112 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál zamítl námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 z důvodu neexistence účinného právního prostředku nápravy proti provádění kontrol.
- 27 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil svou povinnost uvést odůvodnění v rámci analýzy účinnosti opravných prostředků v souvislosti s prováděním kontrol.
- 28 V druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelky dovolávají porušení práva na účinný prostředek nápravy. Poukazují na to, že v rozsudku ze dne 2. října 2014, *Delta Pékárny a.s. v. Česká republika* (EC:ECHR:2014:1002JUD000009711), Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) rozhodl, že soulad zásahu, jako je zásah způsobený kontrolou, s EÚLP vyžaduje mimo jiné účinný prostředek nápravy umožňující právně i fakticky napadnout nejen legalitu povolení, ale i podmínky, za nichž je kontrola prováděna a jimž je podnik povinen se podrobit.
- 29 Prvním výtkou druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky zpochybňují důvody, na jejichž základě Tribunál v bodech 83 a 87 napadeného rozsudku rozhodl, že judikatura ESLP umožňuje ověřit dodržení práva na účinný prostředek nápravy proti opatřením přijatým v rámci kontroly tím, že se provede analýza nikoli každého jednotlivého prostředku, ale těchto prostředků jako celku.
- 30 V tomto ohledu z bodu 42 rozsudku ESLP ze dne 21. prosince 2010, *Société Canal Plus a další v. Francie* (EC:ECHR:2010:1221JUD002940808), podle nich vyplývá, že jak prostředek nápravy pro napadení legality povolení kontroly, tak prostředek nápravy pro napadení opatření přijatých v průběhu takové kontroly by měly být účinné.
- 31 Tribunál se proto v bodech 83 a 99 až 111 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když tyto opravné prostředky posoudil společně a rozhodl, že nevýhody jednoho z nich mohou být vyváženy výhodami druhého.
- 32 Podle navrhovatelek v případě, že by Tribunál provedl posouzení těchto opravných prostředků odděleně, musel by vyloučit tři ze šesti těchto prostředků, které uznal za účinné, a to žalobu proti rozhodnutí o ukončení řízení podle článku 101 SFEU, žalobu proti rozhodnutí o kontrole a konečně žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti. Všechny ostatní právní prostředky jsou dílčí a neumožňují právně a fakticky ověřit, zda jsou splněny všechny podmínky pro provedení kontroly podle článku 8 EÚLP, i kdyby byly všechny splněny.
- 33 V rámci druhé výtky druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál tím, že rozhodl, že dílčí opravné prostředky jsou účinné, uložil oprávněným osobám povinnost vytvořit podmínky nezbytné k tomu, aby mohly využít všechny tyto právní prostředky.

- 34 Jak návrh na vydání předběžného opatření, tak žaloba *ex post* v oblasti ochrany údajů a žaloba založená na judikatuře vycházející z rozsudku ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise (T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287), jež se týká ochrany komunikace mezi advokátem a klientem, přitom předpokládají, že se podniku podaří mimo probíhající kontrolu vyvolat výslovné nebo implicitní rozhodnutí Komise, které porušuje právo na zachování důvěrnosti korespondence mezi advokátem a klientem nebo případně právo na soukromí. Tyto opravné prostředky závisí rovněž na souhlasu Komise s uložením údajů do zapečetěné obálky do doby rozhodnutí Tribunálu. Návrh na vydání předběžného opatření během kontroly rovněž předpokládá, že se podnik odkloní od probíhající kontroly, při níž je povinen aktivně spolupracovat.
- 35 Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí o uložení sankce za maření kontroly, tento opravný prostředek vyžaduje, aby se podnik dopustil maření v takovém rozsahu, aby mu byla uložena sankce. Takový požadavek je přitom v rozporu s článkem 52 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 36 V rámci třetí výtky druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky poukazují na to, že se Tribunál v bodech 94 a 96 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když zvažoval možnost připustit dva opravné prostředky, které do té doby nebyly k dispozici, a to návrh na vydání předběžného opatření směřujícího k pozastavení samotné kontroly a žalobu *ex post* týkající se ochrany soukromých údajů vedoucích pracovníků a zaměstnanců. Hypotetické opravné prostředky totiž nelze kvalifikovat jako účinné prostředky nápravy.
- 37 Komise a Rada se domnívají, že argumentace navrhovatelek není opodstatněná. Rada má rovněž za to, že výtka vycházející z nedostatečného odůvodnění je nepřípustná, neboť navrhovatelky neoznačily s potřebnou přesností prvky napadeného rozsudku, které kritizují, ani neuvedly podloženou právní argumentaci na podporu této výtky.

Závěry Soudního dvora

- 38 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil svou povinnost uvést odůvodnění v rámci analýzy účinnosti právních prostředků nápravy v souvislosti s prováděním kontrol.
- 39 Pokud jde o přípustnost této části, kterou Rada napadá, je třeba hned na úvod připomenout, že podle ustálené judikatury chybějící nebo nedostatečné odůvodnění spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU a představuje nepominutelný důvod, který může nebo dokonce musí být uplatněn unijním soudem i bez návrhu (rozsudky ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34, jakož i ze dne 28. ledna 2016, Quimitécnica.com a de Mello v. Komise, C-415/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:58, bod 57). Z toho vyplývá, že argument Rady týkající se nepřípustnosti první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být odmítnut.
- 40 Co se opodstatněnosti této části týče, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně vyplývat úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijetí rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat soudní přezkum (rozsudek ze dne 25. března 2021, Deutsche Telekom v. Komise, C-152/19 P, EU:C:2021:238, bod 98 a citovaná judikatura).

- 41 V projednávané věci Tribunál v bodech 78 až 82 napadeného rozsudku nejprve připomněl, že právo na účinný prostředek nápravy je zakotveno v článku 47 Listiny a v člancích 6 a 13 EÚLP. Poté, co Tribunál zdůraznil, že dokud Unie nepřistoupí k EÚLP, není tato úmluva právním předpisem formálně začleněným do právního řádu Unie, takže přezkum legality musí být prováděn výhradně s ohledem na základní práva zaručená Listinou, konstatoval, že jak z článku 52 Listiny, tak z vysvětlení k tomuto článku vyplývá, že při výkladu a použití ustanovení Listiny v daném případě je třeba zohlednit ustanovení EÚLP a judikaturu ESLP týkající se těchto ustanovení.
- 42 V tomto ohledu se domníval, že podle judikatury ESLP musí být dodržování práva na účinný prostředek nápravy zkoumáno z hlediska čtyř podmínek, a sice zaprvé musí existovat účinný soudní přezkum legality rozhodnutí o provedení těchto prohlídek nebo opatření přijatých v jejich rámci, a to jak po skutkové, tak po právní stránce, zadruhé dostupný prostředek nebo prostředky nápravy musí v případě zjištění protiprávnosti umožnit buď zabránit provedení úkonu, nebo, pokud již byl protiprávní úkon proveden, poskytnout dotčené osobě odpovídající nápravu, zatřetí dostupnost daného prostředku nápravy musí být jistá a začtvrté soudní přezkum musí proběhnout v přiměřené lhůtě.
- 43 V bodě 83 napadeného rozsudku pak Tribunál uvedl, že z této judikatury rovněž vyplývá, že provedení kontroly musí být možné účinně přezkoumat soudem a tento přezkum musí být za konkrétních okolností projednávaného případu účinný, z čehož vyplývá, že je třeba zohlednit soubor všech právních prostředků, které má podnik, jenž je předmětem kontroly, k dispozici, a provést tedy analýzu těchto právních prostředků jako celku. Tribunál v bodech 86 a 87 napadeného rozsudku rozhodl, že vzhledem k tomu, že ověření dodržování práva na účinný prostředek nápravy musí být založeno na analýze právních prostředků, které mohou vést k přezkumu opatření přijatých v rámci kontroly, jako celku, je irrelevantní skutečnost, že každý z posuzovaných právních prostředků nápravy jednotlivě nesplňuje podmínky požadované pro uznání existence práva na účinný prostředek nápravy.
- 44 V této souvislosti Tribunál dále v bodech 88 a 89 napadeného rozsudku uvedl, že kromě možnosti podávat žádosti úředníkovi Komise pro slyšení existuje šest právních prostředků nápravy, kterými lze u unijního soudu napadnout kontrolu, konkrétně žaloba proti rozhodnutí o kontrole, žaloba proti rozhodnutí Komise, jímž se ukládá sankce za maření kontroly na základě čl. 23 odst. 1 písm. c) až e) nařízení č. 1/2003, žaloba proti jakémukoli aktu, který splňuje judikaturou vyvozené podmínky napadnutelnosti aktu přijatého Komisí v návaznosti na rozhodnutí o kontrole a v rámci provádění kontroly, jako je rozhodnutí, jímž se zamítá žádost o ochranu dokumentů z důvodu důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty, žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení podle článku 101 SFEU, návrh na vydání předběžného opatření a žaloba na určení mimosmluvní odpovědnosti.
- 45 V bodech 90 až 98 napadeného rozsudku Tribunál vysvětlil, proč se domnívá, že tyto právní prostředky nápravy umožňují napadnout u unijního soudu provádění kontrol.
- 46 A konečně, Tribunál po analýze provedené v bodech 100 až 110 napadeného rozsudku rozhodl, že systém přezkumu provádění kontrol, který se skládá ze všech právních prostředků nápravy uvedených v bodě 44 tohoto rozsudku, lze považovat za vyhovující čtyřem podmínkám vyplývajícím z judikatury ESLP.
- 47 V bodě 111 napadeného rozsudku tak Tribunál zamítl námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 založenou na porušení práva na účinný prostředek nápravy.

- 48 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, vyplývají důvody, na jejichž základě Tribunál odmítl tvrzení o neexistenci účinného prostředku nápravy, pokud jde o podmínky, za nichž byly kontroly provedeny, jasně a jednoznačně z bodů 78 až 111 napadeného rozsudku, které jsou shrnuty v bodech 41 až 47 tohoto rozsudku. Tyto důvody umožnily navrhovatelkám seznámit se s odůvodněním napadeného rozsudku, jak vyplývá i z obsahu jejich kasačního opravného prostředku, a umožnily Soudnímu dvoru provést soudní přezkum.
- 49 Proto musí být první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z chybějícího odůvodnění zamítnuta jako neopodstatněná.
- 50 V druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelky dovolávají porušení práva na účinný prostředek nápravy.
- 51 Pokud jde o první výtku druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, kterou je Tribunálu vytýkáno, že neprovedl přezkum jednotlivých prostředků nápravy, aby zjistil, zda je zajištěno právo na účinný prostředek nápravy proti opatřením přijatým v rámci kontroly, je třeba připomenout, že právo na účinný prostředek nápravy je zakotveno v článku 47 Listiny.
- 52 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 3 Listiny upřesňuje, že pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá tato úmluva [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného senátu Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 116].
- 53 Jak přitom vyplývá z vysvětlení k článku 47 Listiny, ke kterým je nutno podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny při jejím výkladu přihlížet, první a druhý pododstavec tohoto článku 47 odpovídají v uvedeném pořadí článku 13 a čl. 6 odst. 1 EÚLP [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného senátu Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 117]. Podle judikatury ESLP představuje čl. 6 odst. 1 EÚLP *lex specialis* ve vztahu k článku 13 EÚLP, neboť požadavky druhého z těchto ustanovení jsou obsaženy v přísnějších požadavcích ustanovení prvního (ESLP, 15. března 2022, Grzęda v. Polsko, CE:ECHR:2022:0315JUD004357218, bod 352 a citovaná judikatura).
- 54 Soudní dvůr kromě toho konstatoval, že musí usilovat o to, aby jím podaný výklad čl. 47 prvního pododstavce Listiny zajišťoval úroveň ochrany, která neporušuje úroveň, jež je zaručena článkem 13 EÚLP, tak jak jej vykládá ESLP [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Belastingdienst v. Toeslagen (Odkladný účinek odvolání), C-175/17, EU:C:2018:776, bod 35].
- 55 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že z judikatury ESLP vyplývá, že ochrana poskytovaná článkem 13 EÚLP nejde tak daleko, aby vyžadovala konkrétní formu nápravy (ESLP, 20. března 2008, Budajeva a další v. Rusko, EC:ECHR:2008:0320JUD001533902, bod 190), a i když žádný opravný prostředek, který nabízí vnitrostátní právo, posuzovaný samostatně nesplňuje požadavky tohoto článku 13, může tomu být jinak v případě posouzení těchto opravných prostředků jako celku (ESLP, 10. července 2020, Mugemangango v. Belgie, EC:ECHR:2020:0710JUD000031015, bod 131 a citovaná judikatura).

- 56 Kromě toho v případě porušení práva na respektování soukromého života zakotveného v článku 8 EÚLP je opravný prostředek ve smyslu článku 13 EÚLP účinný, pokud má žalobce přístup k řízení, které mu umožňuje napadnout legalitu provedených kontrol na místě a zajišťovacích opatření a dosáhnout přiměřené nápravy, pokud byly nařízeny nebo provedeny protiprávně (ESLP, 19. ledna 2017, Posevini v. Bulharsko, EC:ECHR:2017:0119JUD006363814, bod 84).
- 57 V tomto ohledu je z judikatury ESLP týkající se čl. 6 odst. 1 nebo článku 8 EÚLP zřejmé, že v případě domovních prohlídek může být nevydání předchozího soudního povolení ke kontrole na místě, jímž mohl příslušný soudce omezit nebo kontrolovat provádění takové kontroly, vyváženo soudním přezkumem legality a nezbytností takového vyšetřovacího opatření *ex post facto*, pokud je takový přezkum za konkrétních okolností daného případu účinný. To znamená, že dotčené osoby by měly mít možnost dosáhnout účinného soudního přezkumu sporného opatření a jeho provádění, jak po skutkové, tak po právní stránce. Pokud již došlo k úkonu, u něhož byla zjištěna nesrovnalost, musí být dostupný opravný prostředek nebo prostředky dostatečné k tomu, aby dotčené osobě poskytly přiměřenou nápravu (ESLP, 2. října 2014, Delta Pékárny a.s. v. Česká republika, EC:ECHR:2014:1002JUD000009711, body 86 a 87, jakož i citovaná judikatura);
- 58 Vzhledem k tomu, že tedy následný soudní přezkum kontroly může za určitých podmínek vyvážit neexistenci soudního přezkumu, který by této kontrole předcházel, a přiměřená náprava musí být poskytnuta prostřednictvím „dostupného prostředku nebo prostředků nápravy“, je třeba mít za to, že pro určení, zda jsou splněny požadavky článku 47 Listiny, je třeba v zásadě zohlednit všechny dostupné prostředky nápravy.
- 59 Kromě toho, jelikož se navrhovatelky prostřednictvím námítky dovolávaly protiprávnosti článku 20 nařízení č. 1/2003, byl Tribunál, jak zdůraznil generální advokát v bodě 51 svého stanoviska, povinen za účelem rozhodnutí o této námítce provést celkové posouzení systému soudního přezkumu opatření přijatých v rámci kontrol, které překračuje konkrétní okolnosti projednávané věci.
- 60 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že se navrhovatelky mýlí, když tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že provedl analýzu všech právních prostředků nápravy, které byly k dispozici pro napadení postupu provádění kontrol, jako celku.
- 61 Pokud jde o argument navrhovatelek, podle něhož Tribunál nemohl poměřovat nevýhody žaloby proti opatřením přijatým v rámci kontroly s výhodami žaloby napadající legalitu rozhodnutí o kontrole, stačí uvést, jak to učinil generální advokát v bodech 46 a 47 svého stanoviska, že tento argument vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku. Z bodů 90 až 98 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Tribunál zkoumal, do jaké míry různé právní prostředky nápravy, které měly navrhovatelky k dispozici, včetně žaloby proti rozhodnutí o kontrole, umožňovaly napadnout před soudem správnost provádění kontroly, a tedy do jaké míry systém poskytoval, i přes neexistenci jediného právního prostředku nápravy, možnost účinného soudního přezkumu tohoto provádění, který by splňoval požadavky stanovené judikaturou citovanou v bodech 55 až 57 tohoto rozsudku.
- 62 Konečně, pokud jde o argumentaci navrhovatelek, podle níž v případě, že by Tribunál provedl posouzení jednotlivých opravných prostředků odděleně, musel by zaprvé vyloučit tři ze šesti těchto prostředků, které uznal za účinné, a to žalobu proti rozhodnutí o ukončení řízení podle článku 101 SFEU, žalobu proti rozhodnutí o kontrole a konečně žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti, a zadruhé by musel všechny ostatní opravné prostředky považovat za dílčí, stačí

poznamenat, že tuto argumentaci je třeba odmítnout, neboť vychází z nesprávného předpokladu, že Tribunál nemohl provést analýzu všech opravných prostředků, které jsou k dispozici k napadení provádění kontrol, jako celek.

- 63 První výtku druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.
- 64 Pokud jde o druhou a třetí výtku, v nichž se Tribunálu vytýká, že tím, že rozhodl, že dílčí opravné prostředky, jejichž dostupnost je nejasná, jsou účinné, uložil oprávněným osobám povinnost vytvořit podmínky nezbytné k tomu, aby mohly využít tyto prostředky, jejichž reálnost je nejistá, stačí konstatovat, že podle judikatury ESLP uvedené v bodě 57 tohoto rozsudku není nutné, aby všechny výtky, které mohou být vzneseny proti opatřením přijatým orgánem veřejné moci na základě rozhodnutí o nařízení domovní prohlídky, byly vzneseny v rámci jediného opravného prostředku, a že, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 66 svého stanoviska, neexistence ustálené soudní praxe nemusí být rozhodující pro popření účinné povahy opravného prostředku.
- 65 Z toho vyplývá, že tyto výtky jsou neopodstatněné.
- 66 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, pokud jde o formální správnost indicií odůvodňujících kontroly

Argumentace účastnic řízení

- 67 Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení a porušil nařízení č. 1/2003 zaprvé tím, že v bodě 193 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise není povinna dodržovat pravidla upravující její vyšetřovací pravomoci, zejména povinnost pořídít záznam dotazování, vyplývající z článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004, pokud ještě nebylo formálně zahájeno žádné šetření, a zadruhé tím, že v bodě 206 napadeného rozsudku neodmítl indicie pocházející z dotazování dodavatelů jako formálně nesprávné.
- 68 Tvrdí, že Tribunál v bodech 189, 192, 193, 196 a 198 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že posouzení, zda jsou indicie, které má Komise k dispozici, dostatečně závažné, musí být provedeno s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o kontrole je součástí fáze předběžného šetření, před formálním zahájením jakéhokoli vyšetřování ve smyslu kapitoly V nařízení č. 1/2003, což odůvodňuje to, že Komise nemusí dodržovat některá kogentní pravidla tohoto nařízení, včetně pravidel týkajících se povinnosti pořídít záznam dotazování, z nichž indicie pocházejí. Vytýkají Tribunálu, že takto rozlišuje mezi opatřeními přijatými po formálním zahájení vyšetřování, která se řídí nařízením č. 1/2003, a opatřeními přijatými před tímto zahájením, jež se tímto nařízením neřídí.
- 69 V první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že toto rozlišení vychází z nesprávného výkladu judikatury uvedené v bodě 194 napadeného rozsudku. Tato judikatura totiž rozlišuje mezi fází šetření před sdělením námitek a následným správním řízením. Kromě toho tato judikatura nevymezuje počátek šetření, ale období, které je třeba vzít v úvahu při určování, zda je délka řízení přiměřená.

- 70 Druhou částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 193 napadeného rozsudku rozhodl, že se nařízení č. 1/2003 nepoužije před přijetím prvního rozhodnutí o kontrole.
- 71 Z bodu 25 odůvodnění nařízení č. 1/2003 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 773/2004 totiž vyplývá, že se nařízení č. 1/2003 vztahuje na všechny akty Komise přijaté za účelem použití článků 101 a 102 SFEU, a to od fáze zjištění dotčených praktik. V této souvislosti poukazují na to, že posledně uvedené nařízení se vztahuje na odvětvová šetření a žádosti o shovívavost, aniž je nutné, aby Komise přijala opatření zahrnující výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání. Vynětí vyšetřovacích úkonů provedených před rozhodnutím o kontrole z působnosti nařízení č. 1/2003 by znamenalo riziko, že podniky a třetí strany budou zbaveny svých procesních práv a práva na účinný prostředek nápravy proti takovému rozhodnutí.
- 72 Třetí částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky zpochybňují rozlišování, které učinil Tribunál v bodě 193 napadeného rozsudku mezi důkazy o protiprávním jednání a indiciemi, na nichž je založeno rozhodnutí o kontrole, podle něhož indicie nemohou podléhat stejnému stupni formálnosti jako důkazy. Podle navrhovatelek musí indicie podléhat stejným formálním náležitostem a procesním pravidlům, jejichž cílem je zajistit pravost, nestrannost a věrohodnost důkazů.
- 73 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.
- 74 Úvodem Komise upřesňuje, že zahájení šetření se liší jak od založení spisu, tak od zahájení řízení ve smyslu článku 2 nařízení č. 773/2004. K zahájení šetření dochází při prvním využití jejich vyšetřovacích pravomocí a přijetí opatření, která zahrnují výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání, a mají významný dopad na situaci podezřelých subjektů. Založení spisu je interním aktem kanceláře generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž Komise, když přiděluje číslo věci, a jehož jediným účelem je uchovávat dokumenty. Zahájení řízení odpovídá datu, kdy Komise přijme rozhodnutí podle článku 2 nařízení č. 773/2004 za účelem přijetí rozhodnutí podle kapitoly III nařízení č. 1/2003.
- 75 S ohledem na to Komise v první řadě tvrdí, že před zahájením šetření není povinna dodržovat formální náležitosti nařízení č. 1/2003 ani nařízení č. 773/2004.
- 76 Komise zaprvé popírá, že by taková povinnost vyplývala z judikatury, a tvrdí, že Tribunál judikaturu uvedenou v bodě 194 napadeného rozsudku nezkreslil. Skutečnost, že se tato judikatura týká posouzení přiměřené délky řízení, je v tomto ohledu irelevantní.
- 77 Zadruhé se Komise domnívá, že z nařízení č. 1/2003 ani z nařízení č. 773/2004 nevyplývá, že by byla povinna dodržovat formální náležitosti těchto nařízení ještě před zahájením šetření.
- 78 Argumentace navrhovatelek založená na čl. 2 odst. 3 nařízení č. 773/2004 navíc vychází ze záměny mezi zahájením šetření a zahájením řízení, které probíhají v odlišný okamžik a mají odlišné právní důsledky.
- 79 Kromě toho jsou podle Komise odkazy navrhovatelek jak na bod 25 odůvodnění nařízení č. 1/2003, tak na odvětvová šetření a oznámení o shovívavosti irelevantní.

- 80 Zatřetí navrhovatelky nemohou tvrdit, že pokud by se Komisi umožnilo nedodržovat před zahájením šetření formální náležitosti nařízení č. 1/2003 a nařízení č. 773/2004, došlo by k porušení jejich práva na účinný prostředek nápravy, který by jim umožnil právně a fakticky přezkoumat legalitu rozhodnutí o kontrole. Tomuto tvrzení na jedné straně odporuje přezkum důkazů provedený Tribunálem v této věci, který vedl k částečnému zrušení sporných rozhodnutí. Kromě toho i v případě, že ústní svědectví nebylo zaznamenáno, má Tribunál možnost vyslechnout svědky v souladu s článkem 94 svého jednacího řádu.
- 81 Uplatnění formálních náležitostí nařízení č. 1/2003 a nařízení č. 773/2004 před zahájením šetření by narušilo prosazování práva hospodářské soutěže ze strany Komise, neboť by jí znemožnilo shromažďovat a využívat ústně získané indicie. Bránit Komisi ve shromažďování důkazů v ústní formě by oslabilo účinnost vyšetřování tím, že by zpozdilo zahájení kontrol.
- 82 Ve druhé řadě Komise nejprve tvrdí, že vzhledem k tomu, že účelem kontroly je shromáždit důkazní materiál nezbytný k ověření reálnosti a rozsahu podezření z protiprávního jednání na základě indicií, které má k dispozici, podléhají indicie nutně menší míře formálnosti než důkazy a Komise zejména není povinna tyto indicie zaznamenat podle článku 19 nařízení č. 1/2003 a článku 3 nařízení č. 773/2004.
- 83 Dále Komise tvrdí, že podrobení indicií nižšímu stupni formálnosti než je tomu v případě důkazů, umožňuje sladit na jedné straně potřebu rychlosti při přijímání rozhodnutí o kontrole a účinnosti šetření Komise a na druhé straně zachovat právo dotčených společností na obhajobu.
- 84 Pravost důkazu totiž není nezbytným předpokladem jeho věrohodnosti. Soudní dvůr v bodech 65 až 69 rozsudku ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise (C-99/17 P, EU:C:2018:773), připomněl, že v unijním právu převažuje zásada volného hodnocení důkazů, z níž vyplývá, že jediným relevantním kritériem pro posouzení důkazní hodnoty řádně provedeného důkazu je jeho věrohodnost. Důkazní hodnota důkazů by proto měla být posuzována celkově, aby pouhé nepodložené pochybnosti o pravosti důkazů nestačily ke zpochybnění jejich věrohodnosti. Tyto zásady se vztahují o to víc na indicie, které mají z podstaty věci menší důkazní hodnotu.

Závěry Soudního dvora

- 85 Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku, který se dělí na 3 části, navrhovatelky v podstatě Tribunálu vytýkají, že se v bodě 193 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že Komise není povinna plnit povinnost pořídit záznam dotazování vyplývající z ustanovení článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004 před formálním zahájením šetření a využitím vyšetřovacích pravomocí, které jí byly svěřeny zejména články 18 až 20 nařízení č. 1/2003.
- 86 V tomto ohledu je zapotřebí připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou vyžaduje výklad ustanovení unijního práva, aby bylo zohledněno nejen znění takového ustanovení, ale i kontext, do něhož spadá, jakož i cíle a účel, které sleduje akt, jehož je součástí (rozsudek ze dne 1. srpna 2022, HOLD Alapkezelő, C-352/20, EU:C:2022:606, bod 42 a citovaná judikatura).
- 87 V první řadě ze samotného znění čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že se má použít na jakékoli dotazování, jehož účelem je shromažďování informací týkajících se předmětu šetření (rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 84).

- 88 Článek 3 nařízení č. 773/2004, který podřizuje dotazování založené na čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 určitým formálním náležitostem, neobjasňuje oblast působnosti posledně uvedeného ustanovení.
- 89 Je přitom třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že podle čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2003 má Komise na základě článku 19 nařízení č. 1/2003 povinnost pořídit záznam ve formě, jakou si zvolí, z každého dotazování, jež provádí za účelem shromáždění informací týkajících se předmětu jejího šetření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 90 a 91).
- 90 Je proto třeba upřesnit, že je třeba rozlišovat podle účelu dotazování prováděných Komisí, neboť pouze dotazování zaměřená na shromažďování informací týkajících se předmětu šetření Komise spadají do působnosti čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, a tedy do působnosti povinnosti pořídit záznam.
- 91 Ze znění ustanovení čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 ani článku 3 nařízení č. 773/2004 však nevyplývá, že by uplatnění této povinnosti pořídit záznam záviselo na tom, zda se dotazování vedené Komisí uskutečnilo před formálním zahájením šetření za účelem shromáždění důkazů o protiprávním jednání, nebo až po něm.
- 92 Tato ustanovení totiž nečiní uplatnění povinnosti pořídit záznam závislé na tom, zda informace, které jsou předmětem této povinnosti, lze kvalifikovat jako indicii nebo jako důkaz. Naopak, vzhledem k obecné povaze pojmu „informace“ v čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 je třeba mít za to, že se toto ustanovení vztahuje bez rozdílu na každou z těchto kategorií.
- 93 Pojmy „indicie“ a „důkaz“ samozřejmě nemohou být zaměňovány, protože indicie ze své podstaty, na rozdíl od důkazu, nemůže být dostatečná k prokázání dané skutečnosti.
- 94 Nic to však nemění na tom, že kvalifikace jako indicie nebo jako důkaz nezávisí na konkrétní fázi řízení, ale na důkazní hodnotě dotčených informací, neboť dostatečně závažné a shodující se indicie shromážděné v „souboru“ mohou samy o sobě prokázat protiprávní jednání a být použity v konečném rozhodnutí Komise přijatém na základě článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, EU:C:2010:389, bod 47).
- 95 Jak tedy zdůraznil generální advokát v bodě 141 svého stanoviska, povinnost pořídit záznam dotazování nemůže záviset na kvalifikaci shromážděných informací jako indicii nebo jako důkazů, neboť důkazní hodnotu těchto informací může Komise posoudit až na konci tohoto dotazování, v průběhu dalších fází řízení.
- 96 Kromě toho čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 ani článek 3 nařízení č. 773/2004 nestanoví, že by uplatnění povinnosti pořídit záznam záviselo na fázi řízení, v níž se dotazování provádí. Je sice pravda, že čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 stanoví, že dotazování na základě tohoto ustanovení je prováděno za účelem shromažďování informací týkajících se předmětu šetření, což předpokládá, že šetření probíhá. Z tohoto ustanovení však nevyplývá, že toto dotazování musí proběhnout po formálním zahájení šetření, jak jej definoval Tribunál v bodě 193 napadeného rozsudku, a to jako okamžik, kdy Komise přijme opatření zahrnující výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání.

- 97 Ve druhé řadě, pokud jde o kontext čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, je třeba poznamenat, že tento článek je obsažen v kapitole V uvedeného nařízení, která se zabývá vyšetřovacími pravomocemi Komise. Použití ustanovení této kapitoly přitom není nutně podmíněno přijetím opatření tímto orgánem, které zahrnuje výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání.
- 98 Komise tedy může v souladu s článkem 17 uvedeného nařízení provádět odvětvová šetření, která nevyžadují předchozí přijetí opatření této povahy ve vztahu k podnikům.
- 99 Je třeba rovněž poznamenat, že čl. 2 odst. 3 nařízení č. 773/2004, podle něhož „Komise může využít svých vyšetřovacích pravomocí podle hlavy V [nařízení č. 1/2003] ještě před zahájením řízení“, podporuje výklad, podle něhož ustanovení o vyšetřovacích pravomocích Komise uvedená v této kapitole – včetně článku 19 – lze použít před formálním zahájením šetření, což je v rozporu s tím, co vyplývá z bodu 193 napadeného rozsudku.
- 100 Je pravda, že ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 182), jakož i ze dne 21. září 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise* (C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 38), uvedené v bodě 194 napadeného rozsudku, Soudní dvůr určil počátek předběžného šetření Komise ve věcech hospodářské soutěže jako den, kdy tento orgán s využitím pravomocí svěřených mu unijním normotvůrcem přijme opatření, která zahrnují výtku, že bylo spácháno protiprávní jednání, a mají významný dopad na situaci podezřelých podniků.
- 101 Věci, v nichž byly vydány tyto rozsudky, se však týkaly určení počátku správního řízení za účelem ověření, zda Komise dodržuje zásadu přiměřené lhůty. Toto ověření přitom vyžaduje zkoumání, zda tento orgán jednal s řádnou péčí od data, kdy podnik, který je podezřelý z porušení unijního práva hospodářské soutěže, informoval o existenci šetření.
- 102 Toto datum však nelze zohlednit pro účely určení, od kdy je Komise povinna dodržovat povinnost pořídit záznam dotazování vyplývající z ustanovení článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s článkem 3 nařízení č. 773/2004. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 150 svého stanoviska, podniku se mohou výpovědi třetích osob učiněné během takového dotazování týkat, aniž by o tom věděl. Zohlednění tohoto data by tedy znamenalo odložení uplatnění povinnosti pořídit záznam a souvisejících procesních záruk stanovených v těchto ustanoveních ve prospěch dotazovaných třetích osob a podezřelého podniku, dokud Komise nepřijme opatření, kterým tento podnik informuje o existenci podezření vůči němu. V důsledku tohoto odkladu by dotazování třetích osob provedené před tímto opatřením bylo vyloučeno z působnosti povinnosti pořídit záznam dotazování a procesních záruk, které se na ně vztahují.
- 103 A konečně ve třetí řadě, pokud jde o účel nařízení č. 1/2003, z bodu 25 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že vzhledem k tomu, že zjišťování protiprávního jednání odporujícího pravidlům hospodářské soutěže je stále obtížnější, je cílem čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 doplnit vyšetřovací pravomoci Komise tím, že jí umožní mimo jiné dotazovat se osob, které mohou znát užitečné informace, a jejich výpovědi zaznamenávat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2017, *Intel v. Komise*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 85). Výraz „zjišťování protiprávního jednání“ v tomto bodě odůvodnění přitom podporuje výklad, že do působnosti čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 spadá rovněž dotazování prováděné Komisí v předběžné fázi za účelem shromáždění indicií týkajících se předmětu šetření.

- 104 Dále je důležité upřesnit, že podle čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004 má Komise možnost pořizovat záznamy dotazování v jakékoli formě. Komise proto nemůže oprávněně namítat, že uložení povinnosti pořádat záznam by jí znemožnilo shromažďovat a využívat indicie v případech, kdy mohou být poskytnuty pouze ústně, a ohrozilo by účinnost šetření tím, že by se zpozdilo zahájení kontroly. Stejně tak Komise nemůže tvrdit, že taková povinnost má odrazující účinek, protože má možnost chránit totožnost dotazovaných osob.
- 105 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 193 napadeného rozsudku rozhodl, že z působnosti nařízení č. 1/2003 je třeba vyloučit dotazování, během nichž byly shromážděny indicie, které se následně staly základem rozhodnutí o nařízení kontroly podniku, z důvodu, že v té době nebylo zahájeno šetření ve smyslu kapitoly V uvedeného nařízení, neboť Komise nepřijala žádné opatření zahrnující výtku, že se podnik dopustil protiprávního jednání. Za účelem určení, zda tato dotazování spadala do této působnosti, měl Tribunál přezkoumat, zda byla zaměřena na shromažďování informací týkajících se předmětu šetření, s přihlédnutím k jejich obsahu a kontextu.
- 106 V projednávané věci – jak vyplývá z bodů 205 a 206 napadeného rozsudku – Tribunál rozhodl, že indicie získané z dotazování dodavatelů nemohou být odmítnuty jako formálně vadné z důvodu nesplnění povinnosti pořádat záznam stanovené v článku 19 nařízení č. 1/2003 a článku 3 nařízení č. 773/2004, zejména proto, že se tato dotazování konala před zahájením šetření podle nařízení č. 1/2003 a nezahrnovala žádnou výtku ve vztahu k navrhovatelkám, natož dodavatelům, že bylo spácháno protiprávní jednání.
- 107 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 155 svého stanoviska, postačí v tomto ohledu konstatovat, že pokud Komise provádí dotazování tohoto druhu, jehož předmět je předem definován a jehož účelem je otevřeně získat informace o fungování daného trhu a o chování subjektů na tomto trhu s cílem odhalit případné protiprávní chování nebo upevnit své podezření ohledně existence takového chování, vykonává svou pravomoc shromažďovat informace podle článku 19 nařízení č. 1/2003.
- 108 Proto dotazování dodavatelů spadalo do působnosti čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a Komise byla povinna pořádat jeho záznam v souladu s článkem 3 nařízení č. 773/2004.
- 109 Z toho vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 206 napadeného rozsudku rozhodl, že povinnost pořádat záznam stanovená v článku 19 nařízení č. 1/2003 a článku 3 nařízení č. 773/2004 se nevztahuje na dotazování dodavatelů a indicie získané z těchto dotazování nejsou stiženy formální vadou.
- 110 Z výše uvedeného vyplývá, že všechny 3 části třetího důvodu kasačního opravného prostředku jsou opodstatněné, a proto je třeba kasačnímu opravnému prostředku vyhovět a bod 2 výroku napadeného rozsudku zrušit v rozsahu, v němž Tribunál ve zbývajících částech zrušil žalobu proti sporným rozhodnutím, aniž je nutné rozhodnout o ostatních důvodech kasačního opravného prostředku. Proto musí být zrušen i bod 3 výroku napadeného rozsudku týkající se nákladů řízení.

K žalobě před Tribunálem

- 111 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie platí, že zruší-li Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

- 112 To je případ projednávané věci.
- 113 Je proto třeba přezkoumat výtku vznesenou navrhovatelkami před Tribunálem v rámci jejich žalobního důvodu týkajícího se porušení práva na nedotknutelnost obydlí, která v podstatě vychází z toho, že indicie získané z dotazování dodavatelů nelze zohlednit z důvodu nedodržení článku 19 nařízení č. 1/2003 a článku 3 nařízení č. 773/2004 ze strany Komise.
- 114 Na podporu této výtky navrhovatelky tvrdí, že se v případě zápisů dotazování dodavatelů nejednalo o záznamy, které by byly v souladu s těmito ustanoveními, protože mimo jiné nebyly předloženy dotazovaným osobám ke schválení.
- 115 Komise tvrdí, že splnila svou povinnost pořídit záznam tím, že vypracovala podrobné zápisy, jež přesně odrážejí obsah výpovědí dodavatelů, a tím, že je založila do spisu pod úředním identifikačním číslem. Podle Komise je tento typ zápisu jednou z forem záznamu, které jí umožňuje čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004, stejně jako zvukový či audiovizuální záznam nebo doslovný přepis.
- 116 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 3 odst. 3 první věta nařízení č. 773/2004, ve které se upřesňuje, že Komise „může pořizovat záznam výpovědi dotazované osoby jakoukoli formou“, znamená, že pokud se Komise se souhlasem dotazované osoby rozhodne provést dotazování na základě čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003, je povinna zaznamenat celé toto dotazování, čímž není dotčena skutečnost, že je Komisi ponechána volba formy tohoto záznamu (rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 90).
- 117 Kromě toho z čl. 3 odst. 3 druhé a třetí věty nařízení č. 773/2004 vyplývá, že Komise má povinnost předat dotazované osobě kopii záznamu ke schválení a v případě potřeby stanovit lhůtu, během které může dotazovaná osoba sdělit jakékoli opravy své výpovědi.
- 118 V projednávané věci Komise netvrdila – a tím spíše neprokázala –, že zápisy, které vypracovala, poskytla dodavatelům ke schválení.
- 119 Povinnost Komise poskytnout kopii záznamu dotazované osobě ke schválení, stanovená v článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004, má přitom zejména zajistit pravost výpovědi dotazované osoby tím, že zaručuje, že tyto výpovědi musí být skutečně připsány dotazované osobě a jejich obsah věrně a v plném rozsahu odráží tyto výpovědi, a nikoli jejich výklad provedený Komisí.
- 120 Indicie vycházející z výpovědi získané Komisí, aniž by byl splněn tento požadavek stanovený v článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004, je proto třeba považovat za nepřijatelné, a tedy je odmítnout.
- 121 Tyto zápisy čistě interní povahy tedy nelze považovat za záznamy splňující požadavky čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004, který se vztahuje na dotazování spadající do působnosti článku 19 nařízení č. 1/2003.
- 122 Tento závěr nelze vyvrátit body 65 až 69 rozsudku ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise (C-99/17 P, EU:C:2018:773).

- 123 Soudní dvůr sice konstatoval, že v unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů, z níž vyplývá, že jediným relevantním kritériem pro posouzení důkazní hodnoty řádně předložených důkazů je jejich věrohodnost a proto důkazní hodnota důkazu musí být posuzována globálně, takže vznesení pouhých nepodložených pochybností o pravosti důkazu nestačí k tomu, aby byla zpochybněna jeho věrohodnost (rozsudek ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, body 65 až 69).
- 124 Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, však byl důkazem, jehož pravost byla zpochybněna, interní e-mail společnosti, a nikoli záznam výpovědi získaný Komisí, který byl v rozporu s článkem 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004.
- 125 Nelze se tedy dovolávat zásady volného hodnocení důkazů s cílem vyhnout se formálním pravidlům platným pro záznamy výpovědí získaných Komisí podle článku 19 nařízení č. 1/2003. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že zjištění nesrovnalosti při shromažďování indicií ve smyslu článku 19 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 773/2004 spočívá v tom, že Komise nemůže tyto indicie použít v dalších fázích řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 45, jakož i citovaná judikatura).
- 126 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci, jak uvedl generální advokát v bodě 208 svého stanoviska, informace z dotazování dodavatelů představovaly podstatné indicie, na nichž byla založena sporná rozhodnutí, a tato rozhodnutí jsou stížena formální vadou z důvodu nesplnění povinnosti pořádat záznamy stanovené v článku 3 nařízení č. 773/2004, je třeba dospět k závěru, že Komise neměla ke dni přijetí sporných rozhodnutí dostatečně závažné indicie, které by byla oprávněna použít a odůvodňovaly by domněnky uvedené v čl. 1 písm. a) těchto rozhodnutí. S ohledem na veškeré předcházející úvahy je třeba uvedená rozhodnutí zrušit v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 127 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.
- 128 Článek 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, stanoví, že účastník řízení, jenž neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že navrhovatelky požadovaly, aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení, a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené navrhovatelkami v rámci tohoto kasačního opravného prostředku. Vzhledem k tomu, že sporná rozhodnutí se zrušují, ukládá se dále Komisi náhrada veškerých nákladů řízení vynaložených navrhovatelkami v řízení v prvním stupni.
- 129 Podle čl. 184 odst. 4 jednacího řádu Soudního dvora platí, že nepodal-li kasační opravný prostředek sám vedlejší účastník řízení v prvním stupni, může mu být uložena náhrada nákladů řízení o kasačním opravném prostředku jen tehdy, účastnil-li se písemné nebo ústní části řízení před Soudním dvorem. Pokud se řízení účastní, může Soudní dvůr rozhodnout, že tento účastník řízení nese vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že se Rada jakožto vedlejší účastnice v prvním stupni, účastnila jak písemné, tak ústní části řízení před Soudním dvorem, je třeba rozhodnout, že ponese vlastní náklady vynaložené v řízení o kasačním opravném prostředku i v řízení v prvním stupni.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Bod 2 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 5. října 2020, Les Mousquetaires a ITM Entreprises v. Komise (T-255/17, EU:T:2020:460), se zrušuje v rozsahu, v němž Tribunál ve zbývajících částech zrušil žalobu navrhovatelek proti rozhodnutí Komise C(2017) 1057 final ze dne 9. února 2017, kterým se společnosti Intermarché, jakož i všem společnostem, jež přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1), a rozhodnutí Komise C(2017) 1361 final ze dne 21. února 2017, kterým se společnosti Les Mousquetaires, jakož i všem společnostem, jež přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1).**
- 2) **Bod 3 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 5. října 2020, Les Mousquetaires a ITM Entreprises v. Komise (T-255/17, EU:T:2020:460), se zrušuje v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl o nákladech řízení.**
- 3) **Rozhodnutí Komise C(2017) 1057 final ze dne 9. února 2017, kterým se společnosti Les Mousquetaires, jakož i všem společnostem, jež přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1), a rozhodnutí Komise C(2017) 1361 final ze dne 21. února 2017, kterým se společnosti Les Mousquetaires, jakož i všem společnostem, jež přímo nebo nepřímo kontroluje, nařizuje podřídit se kontrole v souladu s čl. 20 odst. 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1), se zrušují.**
- 4) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Les Mousquetaires SAS a ITM Entreprises SAS, jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.**
- 5) **Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení vynaložené jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.**

Arabadjiev

Bay Larsen

Xuereb

Kumin

Ziemele

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. března 2023.

Vedoucí soudní kancelář
A. Calot Escobar

Předseda senátu
A. Arabadjiev